

Grundtvig tog Ordet for Kvindernes Ret, idet han henviste til, at de buddhistiske Kvinder haabe ved Sjælevandringen at opnaa den Lykke at blive Mandfolk. Vi havde længe arbejdet paa, at det kunde gaa lige saa her, fordi Kvinden „baade i Henseende til Myndighed, Arv og lovligt Erhverv har været stillet saaledes, at man maatte tro, vi nærrede stærk Tvivl om hendes Menneskelighed, da det var umuligt, at der kunde tilstaas hende samme Menneskerettigheder, som vi Mandfolk gjorde Krav paa“. Han glædede sig over, at man nu vilde lade Kvinden ske Ret, og han mente, at „efter den Lettelse, hun unægtelig faar efter disse Lovforslag, vil hun tværtimod stræbe at blive ret egenlig Kvinde, da hun som saadan har et Kald, en Bestemmelse og en Udstyrelse, der kan og skal bevise, at hun er en Aabenbarelse af Menneskenaturen, som ingenlunde i nogen Henseende er mindre eller uvigtigere eller utilforladeligere end det bedste Mandfolk“. Efter denne Forhandling led Lovens Modstandere et afgjort Nederlag. H. M. Petersens Forslag fik kun 4 og Hasles kun 8 Stemmer imod 56, og ved 3dje Behandling stemte ialt kun 6 imod Loven, deriblandt Bregendahl, som dog erklærede ikke at være imod Foranstaltningen i og for sig, men kun misbilligede, at den stod isoleret fra andre Bestemmelser, hvormed den burde staa i Forbindelse. Hvad han egenlig mente hermed, forklarede han ikke nærmere.

Straks efter at Loven var bleven endelig vedtagen i Landstinget (30. Oktbr.), indbragte Justitsministeren (4. Novbr.) Forslag om *lige Arv for begge Køn*, ligeledes fra 1. Maj 1858, og samme Dag, som Folketinget behandlede Loven om ugifte Kvinders Myndighed (13. Novbr.), drøftede Landstinget den nye Lov. Ogsaa denne mødte almindelig Velvilje. Kun søgte Fabrikejer *M. P. Bruun* og Godsejer *J. C. Nyholm* at faa en enkelt Ændring indført. De ønskede nemlig at give Faderen Ret til at lade Sønnerne arve dobbelt imod Døtrene. saaledes som den gamle Regel havde været, og de fandt, at dette kunde være en passende Overgangsbestemmelse. 1845 havde Faderen jo faaet Ret til at give Døtrene lige Ret, og ligesom Ligheden, der hidtil havde været Undtagelse, nu blev Regel, skulde Forskellen, som hidtil havde været Regel, kunne blive Undtagelse. Men de fandt slet ingen Tilslutning. *Lehmann* vilde gerne gaa med til at udvide Forældrenes Testationsret som en naturlig Udvikling af den individuelle og politiske Frihed, men ikke tilstede, at den kun brugtes til bedste for Sønnerne, da det retfærdige ubetinget vilde være, at lade Mænd og Kvinder gaa lige i Arv. Han støttedes baade af Professor *V. Bjerring*, *Dahl* og *Madvig*. Den sidste gjorde